

Νὰ κλωτοῦς τὰ φύκια τῆς κορδιᾶς, τὶς πικρές μου
κάπαρες νὰ παίζεις.

ὦ καὶ νὰ σὲ σύρω μιὰ φορὰ στὸ νεροθεμέλιωτο
παλάτι !

Νὰ θαμπώσῃ ἡ Νεροκόρη μὲ τὰ κάλλη σου, μὲ τὴν
ἀπονιά σου νὰ ζηλέψῃ ἡ Φώκια.

ὦ καὶ νὰ σύρω μιὰ φορὰ στὸν εροθεμέλιωτο πολότι!

ΚΩΣΤΗΣ Γ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΠΙΘΗΚΑ ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ

Ἵς τ' ἀκρογιάλι πίθηκας εἶδ' ἓνα ἀραπάκι
Νὰ ψαρεύ' ἀμέριμνα μ' ἓνα καλαμάκι.
Καὶ ὁ μῆμος σκέφθηκε πῶς γιὰ νὰ ψαρέψῃ
Καλαμάκι τοῦλειπε. Τοῦτο νὰ γυρέψῃ
Ἐνα δοῦ πηδήματα τοῦφθαναν νὰ κάμῃ
Κι' εὐθὺς ἔβρῃκε εὐμορφο, λιγερὸ καλάμι.
Ἵς τ' ἀκρογιάλι κάθησε, ὅπως τ' ἀραπάκι,
Τὸ καλάμ' ἐθούτηξε, πρόσμενε λιγάκι,
Ὅστερα τ' ἀνέσυρε σιγανά, μὲ χάρι,
Βέβαιος, πῶς ἔπιασε παχουλὸ λουφάρι.
Πλὴν ἐράνηκ' ἔξαυνα ἄδεο τ' ἀργαλειό του.
Τότ' ὁ πεισματάρης μας πάλιν τὸ ὀδικό του.
Πάλιν ξαναθούτηξε, πάλιν ξανασέρνει,
Πλὴν καὶ πάλ' ὁ ἄμοιρος δὲν τὰ καταφέρνει.
Πελεκάνος ἔτυχε νὰ ἔβρεθῇ κοντά του,
Τὸν ἠλυπήθη ποῦθλεπε τὰ ψαρεύματά του
Κι' εἶπεν — «Ὅσον ἄδικον, φίλε μοι κι' ἂν μ' εὔρης.
»Καταπιάνεις ἄδικα τέχνη ποῦ δὲν ξεύρεις».

ΒΛΑΔ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ